

บทที่ 5

บทสรุป

การศึกษาวิจัยนี้ สามารถสรุปผลได้ ดังต่อไปนี้

1. หลังการใช้งานในคลินิกเป็นเวลา 3-6 เดือน หรือผ่านการจำลองการเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิในช่องปาก จำนวน 1,000 รอบ วัสดุเคลือบหลุมร่องฟันเกิดการสูญเสียความต่อเนื่องบริเวณขอบ เพิ่มขึ้น
2. ระดับของการรั่วซึมระดับจุลภาค เพิ่มขึ้นเมื่อวัสดุเคลือบหลุมร่องฟันมีการสูญเสียความต่อเนื่องบริเวณขอบวัสดุเคลือบหลุมร่องฟันและผิวเคลือบฟัน หรือ อีกนัยหนึ่ง ความต่อเนื่องบริเวณขอบวัสดุเคลือบหลุมร่องฟันและผิวเคลือบฟัน มีบทบาทสำคัญในการป้องกันการเกิดการรั่วซึมระดับจุลภาค
3. วัสดุเคลือบร่องฟันที่เคลือบหลุมร่องฟันในคลินิกและผ่านการบดเคี้ยวเป็นเวลา 3-6 เดือน มีการรั่วซึมระดับจุลภาคมากกว่าวัสดุเคลือบร่องฟันที่ผ่านการจำลองการเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิในช่องปาก จำนวน 1,000 รอบ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งบ่งชี้เป็นนัยว่า การเปลี่ยนแปลงอุณหภูมิในช่องปากเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดการเสื่อมสภาพตามขอบของวัสดุเคลือบหลุมร่องฟัน และการรั่วซึมระดับจุลภาค
4. ขนาดช่องว่างบริเวณรอยต่อระหว่างวัสดุเคลือบร่องฟันและผิวฟันของวัสดุเคลือบร่องฟัน เพิ่มขึ้นตามระดับของการรั่วซึมระดับจุลภาค โดยกรณีที่ไม่มีการรั่วซึมระดับจุลภาค พบขนาดช่องว่างเฉลี่ยเท่ากับ 1 ไมครอน ส่วนกรณีที่พบการรั่วซึมระดับจุลภาคบางส่วน และกรณีที่มีการรั่วซึมระดับจุลภาคทั้งหมดพบขนาดช่องว่างเฉลี่ยเท่ากับ 9.8 และ 15.8 ไมครอน ตามลำดับ
5. การรั่วซึมระดับจุลภาคของวัสดุเคลือบหลุมร่องฟันเมื่อทดสอบด้วยสีเบสิก ฟุสชิน มากกว่าการรั่วซึมระดับจุลภาคมากกว่าเมื่อทดสอบด้วยเมธิลิน บลู โดยไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งบ่งชี้ว่าการใช้สีชนิดใดก็ตาม ในการศึกษาการรั่วซึมระดับจุลภาค ไม่มีผลเปลี่ยนแปลงข้อสรุปของการศึกษาวิจัยนี้